

Arrest

nr. 343 739 van 27 maart 2026
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat J. TSHIBANGU-KADIMA
Livournestraat 66/9
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 17 maart 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. KUNGA, die loco advocaat J. TSHIBANGU-KADIMA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is in België aangekomen in België op 28 oktober 2022 en heeft een aankomstverklaring gedaan op 17 november 2022.

1.2. Aan verzoekster werd een voogd toegewezen op 23 oktober 2023.

1.3. Verzoekster diende op 21 november 2023 een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op basis van de artikelen 61/14 tot 51/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Vreemdelingenwet').

1.4. Op 4 juli 2024 werd deze aanvraag geweigerd en werd een bevel tot terugbrenging genomen en betekend aan haar voogd op 16 juli 2024.

1.5. Op 24 juni 2025 werd de voogdij beëindigd omdat verzoekster meerderjarig is geworden.

1.6. Op 7 februari 2025 diende verzoekster een aanvraag in tot machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 16 september 2025 nam de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een onontvankelijkheidsbeslissing met betrekking tot de voormelde aanvraag tot verblijfsmachtiging en een bevel om het grondgebied te verlaten die aan verzoekster werd betekend op 22 oktober 2025.

1.8. De gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie nam op 17 maart 2026 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Zennevallei op 16.03.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw(1):

naam: C. C.

voornaam: Z. A.

geboortedatum: [...]2007

geboorteplaats: L.

nationaliteit: Ecuador

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort, maar niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene verblijft sinds 28.10.2022 2022 in België. Ze heeft haar aankomst als minderjarige gemeld via de aankomstverklaring te Halle op 17.11.2022. Op 23.10.2023 werd haar een voogd toegewezen. Betrokkene diende op 07.02.2025 een verblijfsaanvraag in op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard, hetgeen haar betekend werd op 22.10.2025. Op 16.12.2025 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV). Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Ecuador wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de RvV te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Volgens het administratief dossier verblijft betrokkene bij haar Belgische tante. Uit het dossier van de betrokkene blijkt verder dat zij geen partner of kinderen in België heeft. Dit gegeven geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familieband tussen partners en tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In het arrest Ezzouhdi c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Hof eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijs onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van haar tante.

De betrokkene is een volwassen persoon, van wie mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst. Nergens uit haar dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat haar ouders nog in Ecuador verblijven. Zij kunnen haar desgevallend ondersteunen bij haar re-integratie. Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Een repatriëring naar haar land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met haar Belgische tante door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kan haar gaan bezoeken in Ecuador of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene kwam op 28.10.2022 in België aan. Het verblijf van betrokkene werd meermaals verlengd. De laatste verlenging was geldig tot 04.07.2024. Hierna werd een volgende aanvraag tot verlenging van het verblijf geweigerd. Op 04.07.2024 werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Dit bevel om het grondgebied te verlaten van 04.07.2024 werd betekend op 16.07.2024 door haar wettelijke aangestelde voogd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet automatisch dat er een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (CCE, nr. 125.845, van 20/06/2014). Het feit dat betrokkene in België naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft de scholing van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.).

Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Betrokkene verklaart niet medische problemen te hebben. Betrokkene zal in het gesloten centrum onderzocht worden door een arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 28.11.2025 en 19.12.2025 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.07.2024 dat haar betekend werd via haar wettelijke aangestelde voogd op 16.07.2024. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.09.2025 dat haar betekend werd op 22.10.2025. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'. Betrokkene verklaart dat ze niet kan terugkeren naar Ecuador omdat ze dit niet wilt, ze wenst hier te blijven. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Ecuador een ernstig en reëel risico loopt

te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart niet medische problemen te hebben. Betrokkene zal in het gesloten centrum onderzocht worden door een arts om te kijken dat er geen tegenindicaties zijn voor de repatriëring van betrokkene in de zin van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 28.11.2025 en 19.12.2025 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.07.2024 dat haar betekend werd via haar wettelijke aangesteld voogd op 16.07.2024. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.09.2025 dat haar betekend werd op 22.10.2025. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft geen medewerking verleend aan het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een terugkeerprocedure zoals voorzien in artikel 74/24 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene heeft deelgenomen aan een meerdere gesprekken met een ICAM-coach. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van haar zijn genomen, dat zij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Ecuador.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij S.Iwens, administratief deskundige, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Korpschef van de politie Zennevallei, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, C. C., Z. A., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge,

Naam en hoedanigheid, datum en handtekening van de overheid:

S.I., administratief deskundige, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie (3)
Brussel, 17.03.2026”.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve

rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrivingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrivings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.*

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het *prima facie*-karakter ervan.

Het *prima facie*-onderzoek van een door de verzoekster aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en de artikelen 8, 3 en 6 van het EVRM. Zij betoogt dat er een duidelijke schending is van artikel 8 van het EVRM. Zij zet uiteen dat zij sinds haar aankomst in België op 28 oktober 2022 in het huis van haar tante aan moederszijde woont die de Belgische nationaliteit bezit en waar zij emotionele, materiële en sociale banden van bijzondere intensiteit heeft opgebouwd. Zij wordt als een volwaardig lid van de familie beschouwd. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert bevindt zij zich in een situatie van daadwerkelijke afhankelijkheid van haar tante zowel op emotioneel als materieel vlak en zij beschikt over geen enkele daadwerkelijke familiale verankering in haar land van herkomst, het centrum van haar privé-en gezinsleven bevindt zich in België. Het gezinsleven omvat ook feitelijke familiebanden die worden gekenmerkt door een daadwerkelijke afhankelijkheid en sterke emotionele banden en dat is hier onmiskenbaar het geval. Zij stelt verder in België een bijzonder intens privéleven te hebben opgebouwd: ze gaat hier naar school, volgt een samenhangend onderwijstraject, heeft aantoonbare taalvaardigheden verworven en heeft zich actief ingezet in het sociale en verenigingsleven, met name binnen de VZW Tumult. Zij heeft een gestructureerd en stabiel sociaal netwerk, bestaande uit haar leerkrachten, haar begeleiders en haar omgeving. Elke verwijderingsmaatregel vormt een ernstige inbreuk op de rechten die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en een inbreuk kan alleen worden toegestaan indien zij bij wet is voorzien, een legitiem doel nastreeft en noodzakelijk is in een democratische samenleving. In deze zaak bevat de bestreden beslissing

geen daadwerkelijke afweging van de betrokken belangen. De verwerende partij beperkt zich tot het op stereotiepe wijze beweren dat verzoekster haar leven in het land van herkomst zou kunnen heropbouwen en op afstand contact zou kunnen onderhouden met haar tante zonder rekening te houden met de concrete realiteit van haar situatie. Zij stelt dat geen analyse wordt gemaakt van de intensiteit van de in België opgebouwde familiebanden, de duur van haar verblijf, haar mate van integratie op school in de samenleving en op taalkundig vlak. Een dergelijke louter abstracte motivering voldoet niet aan de vereisten van artikel 8 van het EVRM en bovendien lijkt de verwijderingsmaatregel duidelijk onevenredig. Dit leidt tot een abrupte verbreking van de familiale en sociale banden van verzoekster, en dwingt haar terug te keren naar een land waar zij niet langer over een adequate opvangstructuur beschikt. Zij meent dat dit gebrek aan afweging en deze onevenredigheid een duidelijke schending vormt van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verder betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing ook artikel 3 van het EVRM schendt. Zij meent dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen onderzoek heeft verricht dat voldeed aan de vereisten van artikel 3 van het EVRM. Zij heeft nagelaten een daadwerkelijk, grondig en individueel onderzoek in te stellen naar het risico dat zij loopt bij een terugkeer naar Ecuador. Zij stelt dat uit talrijke objectieve recente en overeenstemmende bronnen blijkt dat de veiligheidssituatie in Ecuador sterk is verslechterd, met name als gevolg van de uitbreiding van georganiseerde criminele groeperingen, toename van algemeen geweld en gedwongen rekrutering van jongeren door gewapende bendes (<https://www.hrw.org/world-report/2024/country-chapters/ecuador>). Verzoekster betoogt dat zij in deze context vanwege haar jonge leeftijd, haar isolement en het ontbreken van daadwerkelijke familiale steun in haar land van herkomst bij terugkeer in een situatie van verhoogde kwetsbaarheid terecht komen en dat de precaire situatie van haar familie in Ecuador geenszins een garantie biedt voor haar bescherming of opvang in waardige omstandigheden. In die omstandigheden is het risico dat zij loopt reëel, actueel en persoonlijk in de zin van de rechtspraak van het EHRM.

Verzoekster beroept zich eveneens op de schending van artikel 6 van het EVRM. Zij stelt dat zij op 16 maart 2026 bij haar thuis werd aangehouden en 's nachts in de politielokalen van haar vrijheid werd beroofd. Zij werd er verhoord zonder dat een advocaat aanwezig was en er kan niet met zekerheid worden gesteld dat dit verhoor waarop de verwerende partij de bestreden handeling geheel of gedeeltelijk baseert, heeft plaatsgevonden met inachtneming van de fundamentele procedurele waarborgen. Zij werd bovendien gehoord zonder bijstand van een tolk terwijl haar beheersing van het Nederlands beperkt is en onder deze omstandigheden bestaat er ernstige twijfel over de daadwerkelijke begrijpelijkheid van de vragen die haar werden gesteld en over de strekking van de verklaringen die haar werden toegeschreven. De verzamelde gegevens kunnen niet als betrouwbaar worden beschouwd en door de bestreden beslissing te baseren op een verhoor dat met dergelijke onregelmatigheden was bezoedeld, heeft de verwerende partij de algemene rechtsbeginselen, met name het recht om gehoord te worden, het recht op een eerlijk proces en de verplichting om te beslissen op basis van betrouwbare gegevens, geschonden.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuursbesluiten. Zij voert een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en stelt dat de bestreden beslissing duidelijk niet voldoet aan de vereisten. Verzoekster betoogt dat de DVZ zich ertoe beperkt te stellen dat verzoekster niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en dat zij naar haar land van herkomst zou kunnen terugkeren, zonder gedetailleerd de precieze feitelijke elementen uit het administratieve dossier uiteen te zetten waarop hij zich baseert. Uit de beslissing blijkt geenszins dat de elementen met betrekking tot haar persoonlijke loopbaan, haar scholing, haar sociale verankering en haar daadwerkelijke banden met België op concrete en individuele wijze zijn onderzocht. De beslissing bevat geen enkele motivering die duidelijk maakt waarom deze elementen terzijde worden geschoven, noch waarom zij ontoereikend zouden zijn. Anderzijds stelt het Bureau op louter hypothetische wijze dat verzoekster zich in Ecuador zou kunnen vestigen en daar een normaal leven zou kunnen opbouwen. Een dergelijke bewering wordt door geen enkel concreet element in het dossier gestaafd. Zij betoogt verder dat de DVZ op geen enkele wijze nagaat of haar familieleden daadwerkelijk in staat zijn haar op te vangen en in haar levensonderhoud te voorzien; en of een terugkeer naar een land dat momenteel wordt gekenmerkt door een aanzienlijke verslechtering van de veiligheidssituatie, een re-integratie onder waardige en veilige omstandigheden mogelijk zou maken. Er is geen enkel document dat deze beweringen bevestigt, die derhalve louter op veronderstellingen berusten. Bovendien wordt in de beslissing niet uitgelegd waarom de bijzonder ernstige gevolgen van de verwijderingsmaatregel - met name de onderbreking van haar studie, het verlies van haar leefomgeving en het uiteenvallen van haar sociale banden - als aanvaardbaar of evenredig werden beschouwd. Hieruit volgt volgens verzoekster dat de motivering van de bestreden beslissing: onvolledig is, aangezien zij nalaat essentiële elementen van het dossier te onderzoeken; stereotiep is, aangezien zij berust op algemene formuleringen; ontoereikend is, aangezien zij noch de verzoekster in staat stelt de concrete redenen voor de beslissing te begrijpen, noch de rechter in staat stelt de rechtmatigheid ervan te toetsen. Een dergelijke motivering komt in werkelijkheid neer op een gebrek aan motivering in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft de verwerende partij bijgevolg artikel 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden.

2.2.2. Beoordeling

2.2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, alinea 1, 1° en 13° van de Vreemdelingenwet, artikel 74/14, § 3, 1°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet en artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite, met name dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten aangezien zij in het bezit is van een geldig paspoort, maar niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie; dat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf geweigerd wordt aangezien haar verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en het hiertegen ingestelde beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen schorsende werking heeft, dat uit het administratief dossier blijkt dat zij verblijft bij haar Belgische tante, maar verder geen partner of kinderen in België heeft, dat dit gegeven haar niet automatisch recht op verblijf geeft in België, dat betrekkingen tussen meerderjarigen niet noodzakelijkerwijze onder de bescherming van artikel 8 vallen zonder dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de normale emotionele banden en verzoekster deze bijkomende elementen niet aantoont ten aanzien van haar tante, dat zij een volwassen persoon is van wie verwacht mag worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst, dat uit het administratief dossier blijkt dat haar ouders nog in Ecuador verblijven en dat ook wat haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen betreft verzoekster onvoldoende aantoont dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen en dat een repatriëring naar haar land van herkomst dan ook niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Verder wordt gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten van 4 juli 2024 aan de wettelijke voogd werd betekend, dat dit niet werd uitgevoerd en dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing, dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is, dat zij geen gespecialiseerd onderwijs behoeft en dat uit het recht op onderwijs niet kan worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet worden verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn en dat verzoekster niet verklaart medische problemen te hebben. Voorts wordt gemotiveerd dat er een risico op onderduiken bestaat aangezien zij werd uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek en zij tijdens het traject duidelijk aangaf niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer en zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 juli 2024 betekend via haar wettelijke voogd en dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Tenslotte wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster verklaart dat zij niet kan terugkeren naar Ecuador omdat ze dit niet wil en hier wenst te blijven en met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoont, dat zij verklaart niet medische problemen te hebben, dat zij in het gesloten centrum zal onderzocht worden om te kijken of er geen tegenindicaties zijn voor haar repatriëring in de zin van artikel 3 van het EVRM en dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk worden gemaakt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen en het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht conform de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Verzoekster bekritiseert ook de inhoud van de bestreden beslissing, zodat het middel wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt: *“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoont in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt ook dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. Opdat een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34).

In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster als niet begeleide minderjarige in België is aangekomen in 2022, dat een wettelijke voogd werd aangesteld en dat zij sinds haar aankomst in België bij haar tante, de zus van haar vader, verblijft. Gelet op de graad van verwantschap tussen verzoekster en de hier in België verblijvende tante wordt de gezinsband niet verondersteld en zijn bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden. Verzoekster toont niet aan, dat dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid in casu voorhanden zijn. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing van de gemachtigde waarin de verblijfsaanvraag van verzoekster op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en waarin werd vastgesteld dat verzoekster niet aantoont dat er sprake is van dergelijk nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen. In de beslissing, waarvan verzoekster duidelijk kennis gekregen aanzien zij tegen deze beslissing een gewoon beroep tot schorsing en nietigverklaring indiende bij de Raad en dat nog hangende is, staat het volgende te lezen:

“We stellen vast dat betrokkene zich beroept op haar gezinsleven met haar Belgische tante, waarmee zij samenwoont. Echter, uit de bijlage 38 dd. 04.07.2024 blijkt dat: “Rekening houdend met de leeftijd van betrokkene en de beperkte duur van haar verblijf in België, maakt een terugkeer naar het land van herkomst geen schending uit van artikel 8 EVRM gezien zij tot voor haar komst naar België altijd in Ecuador heeft verbleven bij haar familie. Bijgevolg weegt het privé-en gezinsleven tot nog toe opgebouwd in België niet op tegen datgene dat zij zal verderzetten bij haar familie in Ecuador. Met het gezin waar zij momenteel verblijft heeft zij weldegelijk een warme band, maar dit weegt niet op tegen de jarenlange zorg en het gezinsleven dat betrokkene bij haar ouders mocht ervaren. Alle elementen uit het dossier wijzen er op dat de meest duurzame band die met haar ouders is.”. Betrokkene voegt bij huidige aanvraag 9bis geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens deze voorgaande procedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling.”

Er dient opgemerkt te worden dat verzoekster de mogelijkheid had om een verzoek om voorlopige maatregelen in te dienen teneinde de vordering tot schorsing tezelfdertijd in het kader van een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid versneld te laten behandelen, maar dat zij dit heeft nagelaten.

Verzoekster legt in het kader van de huidige procedure geen stukken voor waaruit bijkomende elementen van afhankelijkheid van haar in België verblijvende tante kunnen worden afgeleid. Waar verzoekster betoogt dat ze sinds haar aankomst in België bij haar tante verblijft, als een volwaardig lid wordt beschouwd van het gezin van haar Belgische tante en zij hier dagelijkse begeleiding, voortdurende emotionele steun en daadwerkelijke zorg geniet, gaat het niet om bijkomende elementen van afhankelijkheid die wijzen op een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing is verzoekster ondertussen meerderjarig geworden en kan zijn in staat worden geacht om een leven op te bouwen in haar land van herkomst, te meer nu haar ouders daar nog steeds verblijven. Uit niets kan blijken dat, indien nodig, verzoekster geen steun zou kunnen verkrijgen van haar ouders bij haar re-integratie in haar land van herkomst. Verzoekster kwam in België aan op vijftienjarige leeftijd en verbleef al die tijd bij haar tante zodat eveneens kan worden aangenomen dat zij haar moedertaal beheerst. Verzoekster betwist niet dat haar ouders nog steeds in Ecuador verblijven. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zij contact onderhoudt met haar ouders. Dat zij over geen enkele daadwerkelijke familiale verankering zou beschikken in Ecuador, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld, kan niet worden aangenomen. Dat zij als minderjarige zich in een situatie van afhankelijkheid zou bevonden hebben op materieel vlak, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij een volwassen persoon is van wie mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in haar land van herkomst, dat haar ouders nog in Ecuador verblijven en dat zij haar desgevallend kunnen ondersteunen bij haar re-integratie. Zij maakt niet aannemelijk dat actueel sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewone

emotionele en affectieve banden. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat in casu sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar in België verblijvende tante.

Met betrekking tot verzoeksters betoog dat zij in België een bijzonder intens privéleven heeft opgebouwd, dat zij naar school gaat, hier aantoonbare taalvaardigheden heeft opgebouwd, zich actief heeft ingezet in het sociale en verenigingsleven, met name binnen de vzw Tumult en zij over een gestructureerd en stabiel sociaal netwerk beschikt bestaande uit haar leerkrachten, haar begeleiders en haar omgeving en in de mate dat zij betoogt dat de bestreden beslissing een ernstige inbreuk vormt op haar privéleven, wijst de Raad er vooreerst op dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Er moet worden benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendig zodanig dat deze vreemdeling op duurzame wijze lokaal verankerd is in de samenleving van het gastland.

In casu verblijft verzoekster drie en een half jaar in België. Uit het rechtsplegingsdossier en de stukken die door verzoeksters advocaat ter terechtzitting worden neergelegd blijkt dat verzoekster middelbaar onderwijs volgt en dat zij actief is in een VZW als jeugdleidster. Zo kan worden aangenomen dat verzoekster in België ondertussen vriendschappelijke relaties heeft ontwikkeld, Nederlands heeft geleerd en haar maatschappelijk engagement en inspanningen op school zeer lovenswaardig zijn, kan dit niet volstaan om te besluiten dat een terugkeer naar Ecuador een ongeoorloofde inbreuk op haar privéleven in de zin van artikel 8 EVRM vormt. De Raad wijst er in dit verband op dat in de hoger vermelde onontvankelijkheidsbeslissing genomen in haar verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als volgt werd gemotiveerd met betrekking tot verzoeksters recht op privéleven onder artikel 8 van het EVRM: *“We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden negentien getuigenverklaringen voorlegt (wel opgesteld door telkens twee personen) en een aanbevelingsbrief van de burgemeester van Eupen. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit, ondanks haar jeugdige leeftijd, zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen, rekening houdend met haar leeftijd en haar kort verblijfsduur in België, en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Ecuador uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet.”*

Aan de hand van de aangebrachte elementen toont de verzoekster niet aan dat er sprake is van bepaalde banden met België die verder reiken dan de ‘gewone’ sociale relaties en die van die aard zijn dat deze alsnog de bovenhand kunnen halen op het algemene belang dat is gebaat bij een correcte toepassing van de wetgeving inzake de toegang tot het grondgebied.

In de bestreden beslissing, die verwijst naar de reeds genomen onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat *“Ook voor wat betreft haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen toont betrokkene onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.*

Een repatriëring naar haar land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met haar Belgische tante door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kan haar gaan bezoeken in Ecuador of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt” en “ Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet automatisch dat er een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (CCE, nr. 125.845, van 20/06/2014). Het feit dat betrokkene in België naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien behoeft de scholing van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst

van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België." Verzoekster betwist niet dat het recht op onderwijs niet absoluut is, dat de scholing van verzoekster geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden en dat het recht op onderwijs geen algemene verplichting bevat om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. In de nota van verwerende partij wordt terecht gewezen op het feit dat verzoekster meerderjarig is en dus niet meer schoolplichtig.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van verzoeksters tante in België, de duur van haar verblijf in België en haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen en heeft hierover geoordeeld dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Waar verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing nalaat een analyse te maken van haar integratiesituatie, en niet duidelijk maakt waarom deze elementen terzijde worden geschoven, gaat zij voorbij aan het gegeven dat zij tijdens het hoorrecht van 16 maart 2026 enkel verwees naar haar studie als reden waarom zij in België is en in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd inzake het recht op onderwijs en het feit dat zij geen gespecialiseerd onderwijs behoeft en dat in de onontvankelijkheidsbeslissing inzake haar aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt uitgebreid wordt ingegaan op de haar specifieke situatie in België.

De door verzoekster ter terechtzitting neergelegde stukken illustreren enkel haar sociale-en school activiteiten maar zijn niet van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling en afweging die van verzoeksters belangen in België werden gemaakt in de bestreden beslissing.

In dit verband moet ook worden benadrukt dat uit de voorliggende gegevens blijkt dat verzoekster aan verzoeksters voogd een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) van 4 juli 2024 werd betekend, dit nooit werd uitgevoerd en zij zich in een precaire verblijfssituatie bevindt. In deze bijlage 38 wordt ook uitgebreid gemotiveerd dat rekening houdend met en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier, de verklaringen van betrokkene, de aanvraag van de voogd en het verslag van de verbindingsambtenaar gebaseerd op de verklaringen van de familieleden van betrokkene niet kon gesteld worden stellen dat het belang van verzoekster als minderjarige zich situeerde buiten haar familiale context te Ecuador.

In deze omstandigheden moeten zij en haar wettelijke voogd en tante zich er van bewust zijn geweest dat het voorgehouden gezins-en privéleven in België, omwille van verzoeksters precaire verblijfssituatie, eveneens een precair karakter kende. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat wanneer dit het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Artikel 8 van het EVRM kan gezins zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). Volgens het EHRM hebben staten het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Verzoekster toont niet aan dat verwerende partij zich onterecht op het standpunt heeft gesteld dat de thans bestreden akte niet disproportioneel ingrijpt op haar gezins-en privéleven. Zij blijft in gebreke de bijzonder uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen die in haar situatie zijn vereist om een schending van artikel 8 van het EVRM te kunnen vaststellen.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwezen wordt naar de eerdere beslissing met betrekking tot de verblijfsaanvraag van verzoekster en hetgeen daarin wordt overwogen inzake haar recht op gezins-en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dat een afweging wordt gemaakt van het belang van verzoekster bij de uitoefening van haar privéleven en algemeen belang dat is gebaat bij een correcte toepassing van de wetgeving inzake de toegang tot het grondgebied.

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde en dat een repatriëring naar verzoeksters land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Daarbij wordt in de beslissing terecht gewezen op het feit dat verzoekster contact kan houden met haar Belgische tante door middel van moderne communicatiemiddelen.

Daarenboven moet worden benadrukt dat de bestreden maatregel niet noodzakelijk betekent dat verzoekster in de toekomst niet naar België zou kunnen terugkeren als zij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. In dit verband dient ook te worden opgemerkt dat verzoekster een email voorlegt van 20 maart 2026 van een sociaal assistent in het gesloten centrum gericht aan verzoeksters advocaat waarin wordt gesteld “*Zeer belangrijk bericht! In het geval uw cliënte tekent voor vrijwillig vertrek is DVZ bereid haar inreisverbod van 2 jaar te annuleren bij wijze van gunstmaatregel. Bespreekt u dit met cliënte en haar familie a.u.b.*”. De advocaat van verwerende partij stelt ter terechtzitting, nadat zij hiervan kennis heeft genomen en op vraag van de Raad de dienst geschillen van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft gecontacteerd, dat zij geen zicht heeft op de emailcorrespondentie die eraan voorafgaat, dat deze email zich niet in het administratief dossier bevindt, dat de Dienst Geschillen hiervan niet op de hoogte is en dat dit in casu niet relevant is aangezien deze email het inreisverbod betreft, dewelke niet het voorwerp is van het huidig beroep.

Dat de Dienst geschillen hiervan niet op de hoogte zou zijn en dit geen gangbare praktijk zou zijn doet niets af van het feit dat deze email werd verstuurd vanop een email adres van het ministerie van Binnenlandse Zaken door een persoon die werkt in het gesloten centrum en een dergelijk aanbod wel degelijk werd gemaakt. Een dergelijke demarche is hoogst bedenkelijk nu dit minstens de indruk wekt dat de verzoekster en haar familie *in casu* onder druk werden gezet met een aanbod om het inreisverbod dat haar werd afgeleverd in te trekken in ruil voor een vrijwillig vertrek. De Raad stelt evenwel met verwerende partij vast dat deze email het inreisverbod betreft en als dusdanig geen ander licht werpt op de motieven van de bestreden beslissing en dat de advocaat van verzoekende partij dit ook niet aantoonst door louter te stellen dat de DVZ hiermee aangeeft dat de bestreden beslissing gebrekkig zou zijn. Dit kan immers niet uit deze email worden afgeleid. Met deze vaststelling wordt evenwel geenszins vooruitgelopen op de behandeling van de gewone vordering tot schorsing en nietigverklaring van het aan verzoekster opgelegde inreisverbod die nog bij de Raad aanhangig is.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel verweer voert tegen de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster verklaart geen medische problemen te hebben, dat zij in het centrum door een centrumarts zal onderzocht worden om te zien of er geen tegenindicaties zijn voor haar repatriëring in de zin van artikel 3 van het EVRM en dat deze bepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken en dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 17 maart 2026 op consultatie kwam bij de centrumarts en dat deze arts op dezelfde datum attesteerde dat verzoekster op dit ogenblik geschikt is om in het centrum te verblijven en dat zij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster brengt in het kader van de huidige procedure geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat zij actueel aan een ernstige ziekte zou lijden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* niet vastgesteld.

2.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b); RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de

vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359).

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: “ *Betrokkene verklaart dat ze niet kan terugkeren naar Ecuador omdat ze dit niet wilt, ze wenst hier te blijven. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Ecuador een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.*”

In de reeds vermelde onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt het volgende gesteld: “*Betrokkene beroept zich op de veiligheidssituatie in Ecuador (die de laatste jaren aanzienlijk verslechterd zou zijn, waar de noodtoestand afgekondigd zou zijn, waar er een ernstige inperking van de mensenrechten zou zijn, waar er een ernstig onveiligheidsgevoel zou heersen, waar 2024 het dodelijkste jaar geweest zou zijn in de geschiedenis van Ecuador, waar seksueel geweld ten aanzien van minderjarigen endemisch zou zijn en waar gender gerelateerd geweld en genderongelijkheid zouden aanhouden) Betrokkene verwijst hiervoor naar verschillende rapporten, onder andere van Human Rights Watch en COI Focus, een verslag van het Europees Parlement uit 2016. Betrokkene beperkt zich hier echter tot een verwijzing naar algemene informatie, zonder deze toe te passen of persoonlijke bewijzen voor te leggen. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.*”

Verzoekster betoogt inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dat de verwerende partij heeft nagelaten een daadwerkelijk grondig en individueel onderzoek in te stellen naar het risico dat zij loopt bij terugkeer naar Ecuador en zich beperkt tot algemene overwegingen zonder rekening te houden met haar persoonlijke situatie en bijzondere kwetsbaarheid.

Verzoekster antwoordde negatief op de vraag of er een reden is waarom zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst en op de vraag of zij in België of een ander Europees land reeds internationale bescherming heeft gevraagd (Administratief rapport illegaal verblijf). Zij heeft tijdens het horen nergens melding gemaakt van of allusie gemaakt op enig risico verbonden aan haar persoonlijke situatie of de algemene veiligheidssituatie in haar land van herkomst.

Zoals terecht aangestipt in de nota van verwerende partij heeft verzoekster geen verzoek om internationale bescherming ingediend. Daaruit blijkt minstens dat noch de algemene veiligheidssituatie in Ecuador noch de aanwezigheid van criminele bendes en het risico op rekrutering deze criminele groeperingen of gendergerelateerd geweld tot op heden geen reden is geweest voor haar om aan de Belgische asielinstanties internationale bescherming te vragen.

Verzoekster brengt met haar algemeen betoog en algemene verwijzing naar een rapport van Human Rights Watch geen concrete op haar eigen individuele situatie betrokken elementen aan waaruit een reëel risico in haar hoofde op foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing kan blijken in geval van terugkeer naar Ecuador. Zij legt geen begin van bewijs aan dat zij omwille van deze situatie bij een terugkeer naar haar land van herkomst mogelijk zal worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen. De loutere bewering of hypothese dat verzoekster aan dergelijke behandeling dreigt onderworpen te worden volstaat niet om een reëel risico op de schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Verzoekster overtuigt niet dat het onderzoek van verwerende partij in het licht artikel 3 van het EVRM ontoereikend of onzorgvuldig was.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan *prima facie* niet worden vastgesteld.

2.2.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM wijst de Raad erop dat deze bepaling betrekking heeft op het recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht en dit bij de vaststelling van burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging. Beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek

EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409), zodat een schending van deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. De Raad ziet ook niet in op welke wijze haar betoog hierover een schending van artikel 6 van het EVRM bij de afgifte van het bestreden bevel kan aantonen. Verzoekster werd gehoord in het kader van de betekening van het bevel. Het recht om gehoord te worden te worden naar aanleiding van een bestuursbeslissing, zoals vastgelegd in artikel 41.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, schrijft niet voor dat een advocaat verplicht aanwezig dient te zijn. Waar zij stelt dat zij werd verhoord zonder bijstand van een tolk terwijl haar beheersing van het Nederlands beperkt is, blijkt uit het administratief rapport illegaal verblijf dat hierin door de politiebeambte wordt gesteld dat verzoekster perfect Nederlands spreekt en kan verder uit dit verslag niet blijken dat verzoekster de gestelde vragen niet begrepen zou hebben of niet in staat zou zijn geweest hierop te antwoorden. Het volstaat gelet op deze vaststellingen niet voor verzoekster om te wijzen op de afwezigheid van een advocaat en een tolk om aan te tonen dat er ernstige twijfel zou bestaan over de begrijpelijkheid van de vragen die haar werden gesteld en de strekking van de verklaringen die haar werden toegeschreven, zoals zij in het verzoekschrift beoogt. Verzoekster heeft in het kader van de huidige procedure gebruik gemaakt van de mogelijkheid om verdere elementen inzake haar individuele omstandigheden en de situatie in haar land van herkomst bij te brengen. Uit hetgeen voorafgaat is reeds gebleken dat verzoekster *prima facie* geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts leidt niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad bijgevolg in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40). Uit het voorgaande is reeds gebleken dat verzoekster werd gehoord in het kader van de betekening van het bevel om het grondgebied. Verzoekster toont niet aan, noch blijkt uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier dat daarbij sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze heeft aangetast dat een ander besluit had kunnen genomen worden.

Het loutere feit dat verzoekster tegen de weigeringsbeslissing van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een beroep tot schorsing en nietigverklaring heeft ingediend dat nog hangende is, heeft niet tot gevolg dat zij op het grondgebied zou mogen verblijven voor de duur van de behandeling van het beroep.

Uit dit alles volgt dat de gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen en dat verzoekster *prima facie* geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk maakt

De aangevoerde middelen zijn niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde, de voorwaarde van een ernstig middel, is bijgevolg niet voldaan.

Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

L. REMY,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. REMY

K. POLLET